

BILBAO, Pohjois-Espanja

Vatsanpohjalla oli ainakin kolme kiloa perhoseja, poskipäitä punotti ja puhelin väräsi jatkuvasti hyvän reissun toivotuksista. Kuljin matkatavaroideni kanssa kohti lähtöselvityksiä. Olin lentokentällä, matkalla kohti Bilbaota. Kaikki oli pakattu ja tarkistettu, silti en oikein vieläkään ymmärtänyt mistä oli kyse. Sekunnit tuntuivat ikuisuuksilta. Olisipa jo perillä, muistan vain ajatelleeni. Lähtemisen valinta tuli minulle yllättäen, noin kuukautta ennen tätä päivää. Minusta se oli oikein. Uskaltaa elää, nähdä maailmaa ja heittäytyä. Olen aina ollut avoin ja utelias. Koulun suoma mahdollisuus ulkomaille lähtemisestä oli minulle kuin turvattu askel tuntemattomaan.

Matkustus ja käytännön järjestelyt sujuivat moitteettomasti. Kaikki oli suunniteltu valmiiksi. Kun kone laskeutui Pohjois-Espanjaan, oli kaikkialla vihreää. Katsoin pikkuruisesta ikkunasta suu auki maisemaa. Suomesta lähtiessä oli harmaata ja ruskeaa. Bilbaon kentällä meitä oli vastassa meille suunnattu tukihenkilö, Susana. Minulla ei ollut ennen kohtaamista tietoa, mistä hänet tunnistaisin. Mutta kun ihmisjoukon seasta löysin ystävälliset ja tuikkivat silmät, harmaat kiharat hiukset, tiesin. Hän oli kuin satukirjasta. Ensimmäinen kulttuurishokki alkoi varmaan poskisuudelmilla. No nyt sitä ainakin ollaan Espanjassa, mielessäni myhäilin. Matka hostelliimme alkoi. Ajoimme Bilbaon kaupungin halki.. Siinä kohtaa tosin olin niin väsynyt, että en oikein vieläkään käsittänyt mihin sitä oltiin tultu. Osasin vain katsoa viliseviä autoja ja puita, pimeässä hohtavia kauniita valoja ja tienviittoja. Englannin puhuminen oudoksutti siinä kohtaa hieman.

Hostellin omistaja oli meitä asiallisesti vastassa ja ohjeisti muun muassa avainten käytön. Yhteistä kieltä ei ollut, mutta yhteisymmärrykseen päästiin elekielellä. Olimme toisessa kerroksessa, molemmilla oli omat huoneet. Huoneet olivat siistit ja tilavat, ja kaikki jakoivat yhteisen keittiön ja olohuoneen. Yhteisessä käytössä oli myös pesukone. Omista ruuista ja pyykeistä ei tarvinnut olla huolissaan. Paikat olivat merkityt, ja kaikki kunnioittivat sitä. Wifi oli myös käytettävissä. – Mikä tosin kuulostaa omaan korvaani ironiselta, koska se ei yltänyt minun huoneeseeni asti. Vielä klassisemmaksi asian teki se, että yhteys toimi oveni takana. En kokenut tarpeelliseksi selittää hostellin väelle, miksi roikuin ennen nukkumaanmenoa käytävällä. Pörrösukat ja yömekko kännykän loisteessa olisivat ehkä hämmentäneet ymmärrettävyyttäni liikaa.

Hostelli sijaitsi Casco Viejossa, eli vanhassa kaupungissa. Kaikkiolla oli korkeita, vanhoja ja arvokkaan näköisiä rakennuksia. Pienet kävelykujat ja alati vilisevät ihmiset tekivät maisemasta alkuun hyvin sekavan. Kadut olivat pullollaan erilaisia kahviloita. Hyvin nopeasti tuli selville, että ihmiset viettivät niissä paljon aikaa. Kaikkiolla oli elämää, jokaisella kulkijalla oli määränpää. Vuoristoiset, jylhät maisemat ja arvostettava arkkitehtuuri sai suomalaisen tytön ihmettelemään aina uudelleen. Teollisuus- ja kalastuskaupunkina tunnettu Bilbao yllätti omalla säväyksellään. Se oli kuin irtaantunut osa muusta Espanjasta. Baskien omat liput liehuivat, ja suurin osa puhuikin baskia. Ikääntyneet ihmiset olivat pukeutuneet

perinteikkäästi. Ilmassa oli hyvin vapautunut ja raukea tunnelma, ilmasto muistutti aikalailla Suomen kesää. Ehkä se oli yksi merkittävä tekijä helposti sopeutumisessa. Kaikkea on kovin vaikea selittää, oli silmissä välkkyvä elämä täysin erilainen. Ehkä sellainen, mitä ei itse kokematta ja näkemättä ymmärrä.

Olimme Kaisan kanssa baskikoulussa, pienten lasten parissa. Toiminta oli päiväkotimaailmaan verrattavissa. Luokkia oli kaksi, molemmille omat. Lapset olivat 1-3 vuotiaita, lähes kaikilla oli ruskeat silmät ja tummat hiukset. Pääsimme osaksi ryhmien toimintaa nopeasti, vaikka yhteistä kieltä ei niinkään ollut. Me niin sanotusti opiskelimme baskia yhdessä lasten kanssa. Parempia ja sydämellisempiä ohjaajia emme olisi voineet toivoa, Ane ja Alicia ottivat meidät hyvin vastaan. He eivät puhuneet kovin hyvin englantia, mutta elekieli ja muu kommunikointi tuli tutuksi. Hauskaakin se välillä oli. Työpäivä alkoi yhdeksältä aamulla, ja loppui neljältä iltapäivällä. Välissä oli noin 1.5 tunnin ruokatauko, jolloin pystyi käymään esimerkiksi ulkona kävelyllä tai juomassa kupin kahvia. Itse koululla saimme ilmaisen aterian, johon kuului alku- ja pääruoka. Tuli siten sitäkin kautta maistettua espanjalaisia ruokia. Töihin oli aina mukava mennä, ja päivät kuluivat nopeasti. Lapset nauttivat läsnäolostamme, ja heidän kanssaan pystyi käyttämään yksinkertaisia baskisanoja. Käytännöt ja tavat toimia olivat koulussa hyvin erilaiset, mutta niihinkin päästiin tarkkailemaan ja kuulemaan perusteella mukaan. Aina jos jokin oli epäselvää, uskalsi kysyä ja pyytää neuvoa.

Vapaa-aika kului Bilbaossa eri maisemia ja nähtävyyksiä seuraten. Kiersimme ympäri kaupunkia ja tutustuimme paikalliseen kulttuuriin. Maisemat olivat kaikkialla vuoristoiset. Kävelimme paljon. Ilmasto oli jatkuvasti muuttuva, mutta se ei haitannut. Välillä satoi, oli tuulista ja aurinkoista. Lämpimimpinä päivinä menimme ottamaan aurinkoa, söimme hyvin ja shoppailimme. Ei aika vaatinut erityistä tekemistä, oli kaikki ympärillä leiskuva elämä jo mukaansa vievää. Kun viimeinen viikko enteili loppuaan, oli se samalla huojentavaa ja haikeaa. Tiesin palaavani Suomeen avoimempänä ja rohkeampana ihmisenä. Eivät ihmiset turhaan sano, että matkailu avartaa.

Koko matka itsessään oli uskomaton kokemus. Kaikki maisemat, ihmiset, rakennukset ja tapahtumat jäävät muistoihin. Ennen kaikkea yksinkertaiset hetket, tavalliset arjen asiat. Tulen varmasti vierailemaan uudelleen Bilbaossa tulevaisuudessa, viihdyin siellä niin hyvin.

